ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

GONOSZ FORTÉLYOK

· Harmadik könyv ·

fine selection

Éjsötét Királynő

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Éjsötét Királynő

GONOSZ FORTÉLYOK

Harmadik könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Edgar Allan Poe:

Város a tengerben

A Halál emelt trónt a messze
Városban, mely homályba veszve
Áll egymagában nyugaton,
Ahol az örök Nyugalom
Jót s rosszat mind magába von.
Ott szentély, torony s palota
Minden megszokottól elüt
(Nem rezdül vén tornyok sora!)
És az ég alatt mindenütt,
Hol borzoló szél sose jár,
Nyúlik el a bús tengerár.

A város éjjelébe rég
Nem küld sugárt a szent, nagy ég;
De a vízmélyből tarka fény, lám,
Tornyokon kúszik föl, le némán –
Kupolán – királyi csarnokon –
Szent babiloni falakon –
Vésett repkény s kövült virág
Feledett lugasain át –
Fel a csodás szentélyfalon,
Hol a párkányfríz egybefon
Venyigét s violát vakon.

Hol borzoló szél sose jár,
Nyúlik el a bús tengerár.
Csúcsív s árny elvegyül egészen,
Mintha ott függne mind a légben,

Amíg a város büszke tornyán
Halál ül és néz szét mogorván.

Ott tört szentély s tátongó sírok
Szintjén a tenger habja villog;
De sem a gyémánt, mely a bálvány
Szemén szikrázik, sem a halvány
Ékszer, mely a holtat takarja,
Nem csábít hullámot a partra;
Mert fodrot sem vet soha már
Az üveggé fagyott határ –
Nincs árapály, mely megjelen
Más messzi, boldog tengeren,
Súgva: nem ily szörnyen szelíd
A többi tenger, mint ez itt.

De lám csak, megrezzent a lég!
A hullám – nem holt az se még!
Tán a tornyok csöpp süllyedése
Mozdít a rest habon ma végre –
Mintha a hártyás égen a
Csúcsuk lyukat hasítana.
Vörösebben izzik a hab –
Percek pihegnek bágyatag –
S míg a város süpped alá, oly
Szörnyű nyögéssel – a pokol
Feláll ezernyi trónusáról,
S köszöntésére meghajol.

Tótfalusi István fordítása

Első rész

Halandó nem érez bánatot

„A tündérek országában miként bánatot,
úgy örömet sem érezhet halandó.”

– Tündér közmondás –

1

Szétnéz a halál

Vér borította a Tanácsterem emelvényét, vér borította a lépcsőt, vér borította a falakat, a padlót és a Végzet Kardjának összetört maradványait is. Később Emma afféle vörös ködként emlékezett vissza a jelenetre. Egy vers töredékei keringtek a fejében, valami olyasmi, hogy a költő el sem tudta volna képzelni, mennyi vér van egy emberben.

Állítólag a sokk tompítja a nagy csapásokat, de Emma nem érezte úgy, hogy bármi is tompította volna az érzékeit. Mindent látott és hallott: az őrökkel teli Tanácstermet. A sikolyokat. Próbálta átverekedni magát Julianhez. Egyszerre őrök egész sora magasodott előtte. Újabb kiáltásokat hallott.

– Emma Carstairs összetörte a Végzet Kardját! Elpusztította a Végzet Ereklyéinek egyikét! Tartóztassák le!

Egyáltalán nem érdekelte, mit tesznek vele; mindenképpen el kellett jutnia Julianhez. A fiú még mindig a földön kuporgott Livvyvel az ölében, és hiába próbálkoztak az őrök, nem engedte nekik, hogy elvegyék tőle a lány holttestét.

– Engedjetek át! – mondta a lány. – A parabataia vagyok, engedjetek oda!

– Add ide a kardot! – A konzul hangját hallotta. – Add ide Cortanát, Emma, és segíthetsz Juliannek.

A lánynak egy pillanatra elállt a lélegzete, aztán vér ízét érezte a szájában. Alec már az emelvényen térdelt, halott apja mellett. A Tanácsteremben egymást érték a fel-alá rohangáló emberek. Emma megpillantotta köztük Markot, aki az öntudatlan Tyjal a karjában sietett kifelé, a vállával taszítva félre az útjába kerülő nephilimeket. Soha életében nem látta még ilyen komornak a fiút. Kit is vele tartott; de hol lehetett Dru? Ott… Egyedül feküdt a földön; nem, Diana vele volt, ölelte és sírt. Helen mindeközben az emelvényhez igyekezett elverekedni magát.

Emma hátralépett, és kis híján elesett. A padló deszkái csúszósak lettek a vértől. Jia Penhallow, a konzul továbbra is ott állt előtte, és vékony kezét Cortanáért nyújtotta. *Cortana!* A kard Emma családjának tulajdonában volt, amióta csak a lány az eszét tudta. Tisztán emlékezett rá, amikor a szüleik halála után Julian a karjára fektette. Úgy tartotta, mint egy kisgyereket, nem is törődve a mély vágással, amit a penge a bőrén ejtett.

Jia azt kérte tőle, hogy saját magából adjon át egy darabot.

Csakhogy Julian ott kuporgott vérben ázva, magányosan gyászolva. Márpedig Julian még inkább a része volt, mint Cortana. Emma átadta hát a kardot; amikor a konzul kirántotta a kezéből, az egész teste megfeszült. Szinte hallani vélte, hogy Cortana felsikít, amiért elválasztották tőle.

– Menj! – szólt Penhallow konzul.

Emma hallotta, hogy mások, köztük Horace Dearborn, felemelik a hangjukat, és azt követelik, hogy állítsák meg, mert felelnie kell a Végzet Kardjának pusztulásáért és Annabel Blackthorn eltűnéséért.

Jia parancsba adta az őröknek, hogy mindenkit tereljenek ki a Tanácsteremből: ezek a gyász, nem pedig a bosszú pillanatai voltak. Annabelt úgyis megtalálják majd – *távozz méltósággal, Horace, ne úgy kelljen kivitetnem éppen most* –, Aline felsegítette Drut és Dianát, és kikísérte őket a szabadba…

Emma térdre rogyott Julian mellett. Mindent betöltött a vér fémes illata. Livvy formátlan csomag volt csupán a fiú karjában, bőre színe, mint a lefölözött tejé. Már nem szólongatta a lányt, hogy ébredjen fel, csak ringatta, mintha kisgyerek volna, az állát a feje búbján nyugtatva.

– Jules! – suttogta Emma, de a szó keserűen bukott ki a szájából. Gyerekkorukban hívta így a fiút, aki időközben férfivá érett, és most

szülőként gyászolt. – Julian! – Megérintette hideg arcát, aztán a még hidegebb Livvyt is. – Julian, drága, hadd segítsek…

A fiú lassan felemelte fejét. Úgy festett, mint akit leöntöttek egy vödör vérrel. A vörös folyadék beterítette a mellét, a nyakát, de az állára és az arcára is bőven jutott belőle.

– Emma… – Suttogásnak is alig lehetett nevezni a hangját. – Emma, én annyi iratzét rajzoltam…

Csakhogy Livvy már halott volt, mire az emelvény deszkáira zuhant. Még mielőtt Julian a karjába vette volna. Semmilyen iratze, semmilyen rúna nem segíthetett rajta.

– Jules!

Helen végre átfurakodott az őrök között, aztán a vérrel mit sem törődve levetette magát a földre Emma és Julian mellé. Emma tompán figyelte, ahogy Helen óvatosan leemeli a Végzet Kardjának törött darabját Livvyről, aztán maga mellé fekteti. Csupa vér lett tőle a keze. A szája elfehéredett a gyásztól, ahogy egyszerre karolta át Juliant és Livvyt, közben pedig megnyugtató szavakat suttogott nekik.

Körülöttük lassan kiürült a terem. Bejött Magnus, sápadt volt, és nagyon lassan lépdelt. Néma testvérek egész sora követte. Amikor megérkezett az emelvényre, Alec felpattant, és a karjába vetette magát. Szó nélkül ölelték egymást, négy néma testvér pedig letérdelt, és felemelte Robert Lightwood testét. Az inkvizítor kezét keresztbe fektették a mellkasán, a szemét gondosan lecsukták. „Ave atque vale, Robert Lightwood" – mormogták a testvérek, miközben kivitték a holttestet a teremből.

A konzul elindult feléjük. Pár őr is vele tartott. A néma testvérek pergamenszínű szellemekként suhantak mögöttük.

– El kell engedned őt, Jules – szólt gyengéden Helen. – A Néma Városban van a helye.

Julian Emmára pillantott. A fiú szeme üres volt, akár a téli égbolt, ő azonban mégis tudott olvasni belőle.

– Hadd csinálja ő! – mondta Emma. – Szeretne ő lenni az utolsó, aki az ölében viszi Livvyt.

Helen megsimogatta az öccse haját, és homlokon csókolta, mielőtt felállt.

– Kérlek, Jia! – szólt.

A konzul bólintott. Julian lassan felállt, magához ölelve Livvyt. Elindult az emelvényről levezető lépcső felé az oldalán Helennel, nyomában a néma testvérekkel. Amikor azonban Emma is felállt, Jia a vállára tette a kezét.

– Csak családtagok, Emma – mondta.

De hát családtag vagyok! Hadd menjek velük! Hadd menjek Livvyvel! – üvöltötte volna a legszívesebben Emma, de szorosan csukva tartotta a száját. Nem adhatta hozzá a saját szomorúságát az uralkodó káoszhoz. A Néma Város szabályait pedig úgysem változtathatta volna meg. *A törvény szigorú, de a törvény a törvény.*

A kis menet a kijárat felé tartott. A Cohors már elment, de bőven maradtak még a teremben őrök és más árnyvadászok. „Üdvözlet és búcsú, Livia Blackthorn" – dörmögte mögöttük halkan a kórus.

A konzul kezében megvillant Cortana, ahogy sarkon fordult, és lesietett a lépcsőn Aline-hez, aki némán figyelte, hogyan viszik el Livvyt.

A mélyen Emma csontjaiból kiinduló reszketés végigfutott az egész testén. Soha nem érezte még ennyire egyedül magát – Julian távolodott tőle, és a többi Blackthorn is mintha millió mérföldre lett volna, akár a távoli csillagok. Már-már megalázóan sajgó vágyakozással gondolt a szüleire, aztán Jemre, de legalább Cortanát vissza akarta kapni, és nagyon szerette volna elfelejteni a vérző, haldokló Livvy látványát, azt, ahogy a lány rongybabaként csuklott össze, miután berobbant a Tanácsterem ablaka, és a törött korona magával vitte Annabelt – vajon más is látta rajta kívül?

– Emma!

Karok vették körül, ismerős, gyengéd karok. Valaki megpróbálta talpra segíteni. Cristina volt az, aki nyilván kivárta, amíg elül a káosz, és hiába igyekeztek kiabálva mindenkit kiterelni az őrök, ő makacsul a Teremben maradt, hogy Emmával lehessen.

– Gyere velem, nem maradhatsz itt! Én majd gondoskodom rólad. Tudok egy helyet, ahová elmehetünk. Emma, *corazoncita.* Gyere velem!

Emma hagyta, hogy Cristina segítsen neki felállni. Magnus és Alec ballagott feléjük, Alec arca merev volt, a szeme vörös. Emma Cristina kezét fogva nézett körül a Teremben, amely teljesen másnak tűnt, mint amikor órákkal korábban megérkeztek. Talán mert időközben lement a

nap, gondolta, miközben tompán hallotta Magnus és Alec beszélgetését Cristinával arról, hogy elviszik őt a Blackthornék számára fenntartott házba. Talán mert besötétedett, és sűrű árnyékok gyülekeztek a sarkokban.

Vagy talán mert minden megváltozott. Talán mert semmi nem lesz ugyanaz többé.

– Dru? – Helen óvatosan bekopogott a szoba zárt ajtaján. – Dru, beszélhetnénk?

Meglehetősen biztos volt benne, hogy ez Dru ajtaja. A csatorna partján a konzul Princewater Street-i rezidenciája mellett álló házat még a találkozó előtt nyitották meg a Blackthorn családnak, mivel mindenki azt feltételezte, hogy jó pár éjszakát fognak Idrisben tölteni. Diana már korábban körbevezette az épületben Helent és Aline-t. Helennek nagyon tetszett Diana szerető kezének nyoma mindenfelé: virágok voltak a konyhában, és az ajtókra felragasztották a lakók nevét. A szoba, ahol két keskeny ágy volt, az ikreknek jutott, Tavvy pedig rengeteg könyvet és játékot kapott, amit Diana a saját, fegyverbolt feletti lakásából hozott át.

Helen megállt egy kis, virágos tapétás szoba előtt.

– Ez talán lehetne Drué – mondta. – Szép.

Diana kételkedve pillantott rá.

– Ó, ez nem Dru stílusa – állapította meg. – Talán ha denevérek vagy csontvázak lennének a tapétán.

Helen elhúzta a száját, mire Aline megszorította a kezét.

– Semmi baj – suttogta –, majd újra megismered őket. – Arcon csókolta. – Sima ügy lesz.

És talán az is lett volna, gondolta Helen a *Drusilla* feliratú ajtót nézve. Talán ha minden jól alakult volna. Gyász éles fájdalma lobbant a mellkasában – úgy képzelte, a horogra akadt hal érezheti így magát, amikor kétségbeesetten kapálózva próbál megszabadulni a húsába maró, hegyes fémtől.

Emlékezett még erre a fájdalomra. Ugyanígy érzett az apja halála után, amikor csakis az a gondolat tartotta talpon, hogy neki kell gondoskodnia a családjáról, a kisebb gyerekekről. Most is ugyanezt szerette volna tenni,

de világossá vált, hogy a gyerekek zavarban vannak a társaságában – már ha egyáltalán annak lehetett nevezni őket. Tavvy, az egyetlen valódi gyerek közülük, az inkvizítor házában vészelte át a Tanácsteremben történt borzalmakat. Gyakorlatilag idegenként kezelték.

A fájdalom ettől csak még mélyebben hasított a mellkasába. Jó lett volna, ha Aline is vele tart, de ő pár órára elment a szüleivel.

– Dru? – ismételte Helen, és most már erősebben kopogott. – Engedj be, légy szíves.

Kivágódott az ajtó, és Helen elkapta a kezét, nehogy véletlenül Dru vállára csapjon. A húga a találkozón viselt, derékban és mellben is túl szűk fekete ruhájában állt előtte. Olyan vörös volt a szeme, mintha festékkel kente volna körbe.

– Tudom, hogy talán inkább egyedül szeretnél lenni – szólt Helen –, de tudnom kell, hogy…

– Hogy jól vagyok-e? – vágott élesen a szavába Dru. Nyilvánvaló volt, mire céloz: *Hogyan is lehetnék jól egyáltalán?*

– Hogy meg tudsz-e birkózni ezzel.

Dru egy pillanatra elfordította a tekintetét, és összeszorította remegő ajkát. Helen szíve belesajdult, annyira szerette volna elkapni és magához szorítani a kishúgát, mint régen, amikor Dru még makacs kislány volt csak.

– Tudni akarom, hol van Ty.

– Alszik – felelte Helen. – A néma testvérek nyugtató főzetet adtak neki, és Mark ott ül mellette. Te is szeretnél odamenni hozzá?

– Hát…

Dru habozott, Helen pedig azt kívánta, bár tudna valami vigasztalót mondani Tyról. Rettegett tőle, hogy mi fog történni, amikor a fiú felébred. A Tanácsteremben elájult, onnan vitte Mark a Testvérekhez, akik addigra már visszavonultak a Gardba. Kísérteties csendben vizsgálták meg Tyt, majd közölték, hogy testileg teljesen egészséges, de olyan gyógynövényeket adnak neki, amelyektől tovább alszik majd. Azt is mondták, hogy az elme néha tudja, mikor kell kikapcsolnia, és felkészítenie magát a gyógyulásra. Bár Helen el nem tudta képzelni, hogy ha a fiú át is alussza az éjszakát vagy akár az egész évet, az hogyan készítheti fel az ikertestvére elvesztésére.

– Julest akarom! – jelentette ki végül Dru. – Itt van?

– Nincs – rázta meg a fejét Helen. – Egyelőre Livvyvel maradt a Néma Városban.

Szívesen hozzátette volna, hogy nemsokára visszatér – Aline szerint a Városban viszonylag gyorsan előkészítik a halottakat a hamvasztásra –, de nem akart olyasmit mondani Drunak, amiről később kiderülhet, hogy nem igaz.

– És Emma?

Dru udvarias volt, de nem hagyott kétséget a mondanivalója felől: *azokkal akarok lenni, akiket ismerek, nem veled.*

– Megyek, megkeresem – mondta Helen.

Jóformán még el sem indult, amikor Dru ajtaja halk, de határozott kattanással bezáródott mögötte. Sűrű pislogással szabadult meg előbukkanó könnyeitől – és egyszer csak megpillantotta Markot alig pár méterre tőle a folyosón. A testvére olyan hangtalanul közelített, hogy észre sem vette. A kezében tartott, gyűrött papírdarab tűzlevélnek tűnt.

– Helen!

Nyers volt a hangja. A Vadűzésben eltöltött évek után vajon ő is úgy gyászol, mint a tündérek? Mindenesetre gyűröttnek és kimerültnek tűnt: nagyon is emberi karikák gyűltek a szeme alá, és a szája sarka is lebiggyedt.

– Ty nem maradt egyedül – mondta a fiú. – Diana meg Kit vele van, és úgyis alszik még. Beszélnem kellett veled.

– El kell mennem Emmáért – magyarázta Helen. – Dru vele szeretne lenni.

– Ott van a szobája. Beszólhatunk neki, mielőtt elindulunk.

Mark a folyosó másik vége felé mutatott. A falakat mézszínű lambéria borította, a boszorkányfénylámpák melegen világították meg őket. Egy másik napon igazán kellemes hely lett volna.

– Elindulunk? – kérdezte értetlenül Helen.

– Üzenetet kaptam Magnustól és Alectől az inkvizítor házából. El kell mennem Tavvyért, és közölnöm kell vele, hogy meghalt a húgunk. – Mark kinyújtotta a kezét, az arca eltorzult a fájdalomtól. – Kérlek, Helen, gyere velem.

Diana fiatalkorában megfordult egy londoni múzeumban, ahol a legfontosabb kiállítási tárgy Csipkerózsika viaszszobra volt. A bőre halvány

faggyúra emlékeztetett, és a mellkasa folyamatosan emelkedett és süllyedt, ahogy a testbe szerelt kis motor a légzést imitálta.

Ty mozdulatlan sápadtsága most erre a viaszlányra emlékeztette. A derékig betakart kisfiú az egyenletes légzéstől eltekintve nem mozgott. A keze ernyedten hevert a teste mellett; Diana semmire sem vágyott jobban, csak hogy lássa, amint az ujjai Julian valamelyik kreálmányával vagy a fejhallgatója zsinórjával játszanak.

– Ugye nem lesz baja? – kérdezte félig suttogva Kit.

A szoba falát vidám sárga tapéta borította, az ágyakat takarókkal fedték le. Kit leülhetett volna az üres ágyra, amit eredetileg Livvynek szántak, de inkább máshogy döntött. A sarokban kuporgott felhúzott lábbal, hátát a falnak vetve. Onnan figyelte Tyt.

Diana Ty homlokára tette a kezét; hűvös volt. Úgy érezte, tetőtől talpig mindene zsibbad.

– Semmi baja, Kit – mormogta.

Feljebb húzta a takarót, mire a fiú mocorogni kezdett, aztán motyogott is valamit, majd lerázta magáról a takarót. Az ablakokat nyitva hagyták – úgy gondolták, a friss levegő jót tesz Tynak –, de Diana most inkább átszelte a szobát, hogy becsukja. Az anyjának az volt a mániája, hogy rosszabb nem is történhetne az ember gyerekével, mint ha megfázik, és a jelek szerint a szülők intelmeit nem lehet csak úgy elfelejteni.

Odakint a szürkületben látta a város körvonalait és a lassan felkelő holdat. Egy, a végtelen égbolton lovagló alakra gondolt. Kíváncsi lett volna rá, hogy Gwyn tudott-e a délutáni eseményekről, vagy az ő dolga, hogy üzenetet küldjön neki. És vajon mit tesz majd a férfi, ha megkapja az üzenetet? Egyszer már eljött hozzá, amikor Livvy, Ty és Kit veszélybe került, de akkor Mark hívta. Diana még mindig nem tudta, hogy Gwyn akkor azért segített, mert őszintén kedvelte a gyerekeket, vagy csak egy adósságot törlesztett.

Kezével a függönyt markolva elgondolkodott. Igazság szerint nagyon keveset tudott Gwynről. A Vadűzés vezére inkább tűnt mitikus lénynek, mint embernek. Diana kíváncsi lett volna rá, hogyan élik meg az érzelmeiket a Gwynhez hasonló, nagy hatalmú öregek, akik már mítoszok és legendák részévé váltak. Hogyan is foglalkozhatna egy egyszerű halandó életével, ha összeveti mindazzal, amit ő már megtapasztalt?

És mégis: Gwyn ölelte és vigasztalta őt a régi szobájában, miután ő elmondta neki azt, amit korábban csak Catarinának és a szüleinek – ráadásul a szülei meghaltak azóta. Gwyn akkor nagyon rendes volt vele, nem igaz?

Elég! Visszafordult a szoba belseje felé. Nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy Gwynen gondolkodjon, még ha a szíve mélyén reménykedett is benne, hogy a férfi ismét eljön és megvigasztalja. Hiszen Ty bármelyik pillanatban felébredhet egy új, rettenetes fájdalmakkal teli világban, Kit pedig úgy kuporog a falnak dőlve, mintha kihalt partvidékre tévedt volna egy rettenetes tengeri katasztrófa után.

Diana éppen Kit vállára tette volna a kezét, amikor a fiú felnézett. Nem folytak könnyek az arcán. Diana még emlékezett rá, hogy éppen ilyen száraz maradt a szeme az apja halála után is, amikor először nyitotta ki az Intézet ajtaját, majd rádöbbent, hogy valójában árnyvadász.

– Ty az ismerős dolgokat szereti – szólalt meg Kit. – Amikor felébred, fogalma sem lesz róla, hol van. Elő kellene kerítenünk a táskáját meg mindent, amit magával hozott Londonból.

– Ott vannak. – Diana Ty sporttáskájára mutatott a Livvynek szánt ágy alatt.

Kit egy pillantást sem vetett a nőre, inkább felállt, és a táskához lépett. Elhúzta rajta a cipzárt, és elővett belőle egy könyvet – vastag, régimódi könyv volt. A fiú óvatosan az ágyra fektette, Ty nyitott tenyere mellé, ahol Diana már láthatta a dombornyomott, aranyszínű betűket a borítón. Nem gondolta volna, hogy a szíve még jobban össze tud szorulni a fájdalomtól.

Sherlock Holmes visszatér.

A hold felfelé indult az égen, Alicante démontornyai visszaverték a fényét.

Sok év telt el, amióta Mark utoljára megfordult Alicantéban. A Vadűzés elszállt a város fölött, és Mark emlékezett Idrisre, ahogy elterült alattuk, a többi lovas pedig hangosan kurjongatott, annyira szórakoztatta őket, hogy a nephilimek hazája fölött repülnek. Az ő szíve azonban mindig is gyorsabban vert a Lyn-tó ezüst felszíne, a Brocelind-erdő zöldje, a kőből épült vidéki kúriák meg a dombtetőn elterülő Alicante ragyogása

láttán. Kieran ott vágtatott mellette, és elgondolkodva figyelte, hogyan gyönyörködik Mark az árnyvadászok otthonában.

Az én országom, az én népem. Az én hazám – gondolta. Idelentről azonban minden másnak tűnt. Valahogy sokkal prózaibbnak. Ilyenkor nyáron csatornavíz szaga töltötte be a levegőt, az utcákat éles boszorkányfény világította meg. Az inkvizítor háza nem volt messze, de csak egészen lassan haladtak. Jó pár perc eltelt, mire Helen először megszólalt.

– Tündérföldén találkoztál a nagynénénkkel – mondta. – Nenével. Csak simán Nene, igaz?

– A Tündérek Udvarában volt – bólintott Mark. Örült, hogy végre megtört a csend. – Hány testvére volt anyánknak?

– Azt hiszem, hat vagy hét – felelte Helen. – De Nene az egyetlen, aki kedves közülük.

– Azt hittem, nem tudod, hol van.

– Sosem említette, de többször is üzent nekem, amióta a Vrangel-szigetre küldtek – magyarázta Helen. – Azt hiszem, együttérzett velem.

– Elbújtatott bennünket, és segített meggyógyítani Kierant – mondta Mark. – A tündérnevünket is megtudtuk tőle. – Körülnézett. Megérkeztek az inkvizítor házához. Ez volt a legnagyobb épület az utcában, erkélyei a csatorna fölé nyúltak. – Nem hittem volna, hogy visszatérek ide. Hogy valaha eljuthatok még Alicantéba. Főleg nem árnyvadászként.

Helen megszorította a fiú vállát, és együtt mentek fel a rövid lépcsőn a bejárathoz. Helen bekopogott, és pár pillanattal később a zaklatottnak tűnő Simon Lewis nyitott ajtót. Mark hosszú évek óta nem találkozott vele, így hát nem lepte meg, hogy a fiú sokkal idősebbnek tűnt, mint az emlékeiben. A válla szélesebb lett, barna haját megnövesztette, az állát borosta fedte. Féloldalas mosollyal pillantott Helenre.

– Amikor legutóbb mind a ketten itt voltunk, én berúgtam, és Isabelle ablaka alatt ordibáltam. – Markhoz fordult. – Téged pedig egy ketrecből láttalak legutóbb Tündérföldén.

Mark is emlékezett a jelenetre: Simon felnézett rá a féjek ketrecének rácsai közül, ő pedig azt mondta neki: „Nem vagyok tündér. Mark Blackthorn vagyok a Los Angeles-i Intézetből. Mindegy, mit mondanak, vagy mit tesznek velem. Emlékszem rá, ki vagyok."

– Igen – bólintott. – Meséltél a testvéreimről és Helen házasságáról. Hálás voltam neked.

Puszta megszokásból kurtán meghajolt. Észrevette Helen arcán a meglepetést.

– Bár többet is mesélhettem volna! – mondta komolyan Simon. – És őszintén sajnálom, ami Livvyvel történt. Mi is gyászolunk. – Ezzel szélesebbre tárta az ajtót.

Mark tágas előteret pillantott meg, ahol jókora csillár lógott a menynyezetről. Balról nappali nyílt, ahol Rafe, Max és Tavvy az üres kandalló előtt játszott a földön. Isabelle és Alec a kanapén ült, a lány átkarolta a bátyja nyakát, és a mellkasára dőlve, hangtalanul zokogott. A néma, reményvesztett sírás mélyen Mark szívében visszhangzott.

– Légy szíves, add át Isabelle-nek és Alecnek, hogy részvétünket szeretnénk nyilvánítani az apjuk elvesztése miatt – mondta Helen. – Nem akartunk idetolakodni, csak Octavianért jöttünk.

Egyszerre Magnus jelent meg az ajtóban. Biccentett feléjük, majd egyenesen a gyerekekhez sietett, és a karjába kapta Tavvyt. Bár a fiú már jóval nagyobbra nőtt annál, hogy csak úgy cipeljék, Mark mégis sok szempontból fiatalabbnak látta a koránál. Mintha a gyász tartotta volna meg kisgyereknek.

Amikor Magnus közelebb ért hozzájuk, Helen már nyújtotta is a kezét, Tavvy azonban inkább Mark karjába kéredzkedett.

Mark meglepetten vette át az öccsét. Tavvy fészkelődni kezdett, fáradt volt, de éber.

– Mi történt? – kérdezte. – Mindenki sír.

Magnus beletúrt a hajába. Mérhetetlenül kimerültnek tűnt.

– Semmit sem mondtunk neki – szólt. – Gondoltuk, az lesz a legjobb, ha majd ti beszéltek vele.

Mark párat hátralépett az ajtóból, Helen pedig követte. Az udvaron álltak meg, az egyik lámpa fényének négyszögében. Mark leültette Tavvyt a földre. A tündérek mindig így közlik a rossz híreket, szemtől szemben.

– Livvy elment – mondta.

Tavvy láthatólag nem értette.

– Hová ment?

– Már az Árnyak Országában jár – felelte Mark. Kereste a szavakat. A halál Tündérföldén teljesen mást jelent, mint az emberek számára.

Tavvy kékeszöld Blackthorn-szeme elkerekedett.

– Akkor meg tudjuk menteni! – jelentette ki. – Utánamehetünk, igaz? Ahogyan téged is kihoztunk Tündérföldéről. Ahogy te is Kieran után mentél.

– Jaj, Octavian – sóhajtott Helen.

– *Meghalt* – bökte ki végül Mark, és tehetetlenül figyelte, hogyan torzul el Tavvy arca a szó hallatán. – A halandó élet olyan rövid és… törékeny az örökkévalósághoz mérve.

Tavvy szeme megtelt könnyekkel.

– *Mark!* – Helen letérdelt a földre, és a kisfiú felé nyújtotta a kezét. – Nagyon bátran halt meg – mondta. – Juliant és Emmát védte. A testvérünk hős volt.

Tavvy arcán most már patakokban ömlöttek a könnyek.

– Hol van Julian? – kérdezte. – Hová ment?

Helen leengedte a kezét.

– Livvyvel van a Néma Városban. Hamarosan visszajön. Gyere, elviszünk haza, a csatornánál lévő házba…

– Haza? – húzta el a száját megvetően Tavvy. – Nincs abban semmi *haza.*

Simon állt meg mellettük.

– Ó, istenem, szegény fiú – mondta. – Figyelj, Mark…

– Octavian! – Magnus hangja volt. A boszorkánymester még mindig az ajtóban állt, onnan nézett le az apró, zokogó fiúra. Kimerültség látszott a tekintetében, de erős együttérzés is: az a fajta, ami csak a nagyon idős korral jár együtt.

Úgy tűnt, mintha mást is akart volna még mondani, de időközben előkerült Rafe és Max is. Némán levonultak a lépcsőn, és Tavvyhez siettek. Rafe ötéves kora ellenére majdnem olyan magas volt, mint ő. A kisfiú megölelte Tavvyt, aztán Max is követte a példáját. Mark meglepetésére Tavvy mintha kicsit megnyugodott volna. Átadta magát az ölelésnek, és biccentett, amikor Max a fülébe súgott valamit.

Helen felállt. Mark kíváncsi lett volna rá, hogy az ő arcán is ugyanaz tükröződik-e, mint a nővéréén: fájdalom és szégyen. Szégyen, amiért nem tudták megvigasztalni a kisöccsüket, aki alig ismerte őket.

– Nincs semmi baj – szólt Simon. – Megpróbáltátok.

– De nem sikerült – sóhajtotta Mark.

– A gyászt nem lehet csak úgy meggyógyítani. Ezt egy rabbi mondta nekem apám halála után. A gyászon csak az idő segít, meg a körülöttünk lévők szeretete, és abban Tavvy nem szenved hiányt. – Egy pillanatra megszorította Mark vállát. – Vigyázzatok magatokra! – mondta. – Shelo ted'u od tza'ar, Mark Blackthorn.

– Ez mit jelent? – kérdezte Mark.

– Egy áldás – magyarázta Simon. – Ezt is a rabbitól tanultam. „Ne ismerj többé bánatot."

Mark hálásan hajtotta le a fejét; a tündérek ismerték az önként adott áldás értékét. Azért így is erősen szorított a mellkasa. Nem tudta elképzelni, hogy a családja egyhamar túlteszi magát a bánaton.

2

Bús tengerár

Cristina kétségbeesetten állt a Princewater Street-i ház patikatisztaságú konyhájában, és nagyon szeretett volna még valami takarítanivalót találni.

Olyan edényeket is elmosogatott, amiknek semmi szükségük nem volt erre. Felmosta a padlót, megterítette és újra megterítette az asztalt. Egy vázába virágokat tett, aztán kidobta a csokrot a kukába, csak hogy aztán kihalássza onnan, és megint a vázába állítsa. Azt akarta, hogy a konyha tiszta legyen, a ház meg csinos, de ő sem gondolta komolyan, hogy bárkit is érdekelni fog a tiszta konyha meg a csinos ház.

Tudta, hogy észre sem fogják venni, mégis tennie kellett valamit. Emmával akart lenni, hogy megvigasztalhassa, Emma azonban Drusillával volt, a lány kezét szorongatva sírta álomba magát. Markkal akart lenni, hogy megvigasztalhassa, Mark azonban elment Helennel, és csak örülni lehetett neki, hogy végre időt tölthet a nővérével, aki sokáig annyira hiányzott neki.

Nyikorogva kinyílt a bejárati ajtó, mire Cristina ijedtében lelökött az asztalról egy tányért, ami hangos csörömpöléssel tört össze a padlón. Éppen nekilátott volna, hogy összeszedje a darabokat, amikor Julian lépett be, és behúzta maga mögött az ajtót… Idrisben gyakrabban használtak lakatrúnákat, mint kulcsot, a fiú mégsem nyúlt az irónjáért, inkább vakon bámulta az előtér másik végében lévő lépcsőt.

Cristina dermedten állt. Julian úgy nézett ki, mint egy szellem valamelyik Shakespeare-darabból. Nyilvánvalóan nem öltözött át a Tanácsterem óta; az ingére és a zakójára alvadt vér tapadt.

A nő amúgy sem igazán találta a hangot Juliannel; Emmának köszönhetően annyi mindent tudott a fiúról, hogy kissé zavarba jött tőle. Tudta, hogy a fiú halálosan szerelmes Emmába. Nyilvánvaló volt abból, ahogy ránézett, ahogy beszélt hozzá, még az olyan apró mozdulatokból is, mint amikor odanyújtott neki egy tálat az asztal fölött. Cristina el nem tudta képzelni, hogyan lehetséges, hogy más ezt nem veszi észre. Ismert más parabataiokat, de azok nem néztek így egymásra.

Ha az ember ilyen személyes dolgokat tud valakiről, az a legjobb pillanatban is kínos lehet. Ez pedig távolról sem volt a legjobb pillanat. Julian üres tekintettel indult el a folyosón, húga alvadt vére darabokban vált le a zakójáról és hullott a padlóra.

Cristina arra gondolt, hogy ha nem mozdul meg, a fiú talán felmegy az emeletre anélkül, hogy észrevenné, és mind a ketten megúszhatnak egy kellemetlen beszélgetést. A következő pillanatban azonban belesajdult a szíve Julian halálra vált arcának látványába. Az ajtóban állt, mire egyáltalán észrevette, hogy megmozdult.

– Julian! – szólt halkan.

A fiú nem tűnt meglepettnek. Olyan lassan fordult felé, mint egy automaton, amikor lejár a rugója.

– Hogy vannak?

Hogyan lehet egyáltalán válaszolni erre?

– Gondoskodtunk róluk – mondta végül Cristina jobb híján. – Helen is járt itt, meg Diana is, Mark is.

– Ty…

– Még alszik.

Cristina idegesen rángatta meg a szoknyáját. Tetőtől talpig átöltözött a Tanácsteremben történtek után, csak hogy tisztának érezze magát.

Most először találkozott a tekintetük. Julian szeme egészen vörös volt, bár Cristina nem emlékezett rá, hogy sírni látta volna. Vagy talán még akkor sírt, amikor Livvyt tartotta az ölében – a nő pedig egészen biztosan nem akarta felidézni azokat a pillanatokat.

– Emma – folytatta Julian. – Ő jól van? Te biztosan tudod. Neked… elmondja az ilyeneket.

– Drusillával van, de nyilván találkozni akar veled.

– De jól van?

– Nincs – rázta meg a fejét Cristina. – Hogyan is lehetne jól?

Julian úgy pillantott a lépcső felé, mint aki elképzelni sem tudja, hogyan lehetne képes felkapaszkodni rajta.

– Úgy volt, hogy Robert segít nekünk – mondta. – Emmának meg nekem. Te tudsz rólunk, egészen biztos vagyok benne, hogy te tudod, mit érzünk.

Cristina döbbenten állt, nem tudta, mit feleljen. Nem hitte volna, hogy Julian szóba hozza ezt neki.

– Talán a következő inkvizítor…

– Visszafelé jövet áthaladtam a Gardon – mesélte Julian. – Máris összeültek. A Cohors legtöbb tagja meg a fél Tanács. Arról tárgyalnak, hogy ki legyen a következő inkvizítor. Kétlem, hogy olyasvalakit választanak, aki segíteni fog nekünk. A mai nap után biztosan nem. Érdekelnie kéne – tette hozzá. – De jelenleg egyáltalán nem érdekel.

A lépcső tetején kinyílt egy ajtó, és fénypászma szökött ki rajta a sötétbe.

– Julian? – kérdezte Emma. – Te vagy az, Julian?

Julian önkéntelenül is kihúzta magát a lány hangját hallva.

– Máris jövök.

Nem nézett Cristinára, de azért gyorsan odabiccentett neki, majd felsietett a lépcsőn. A léptei zaja hamarosan elhallgatott, a hangja Emmáéval keveredett odaföntről. Cristina megint benézett a konyhába. A törött tányér darabjai a sarokban hevertek. Összesöpörhetné. Az lenne a legpraktikusabb, és Cristina mindig is praktikus teremtésnek tartotta magát.

Egy pillanattal később felkapta a harci öltözéke felsőjét a ruháira, jó pár szeráfpengét dugott az övébe, majd csendben kisurrant az ajtón, és nekivágott Alicante utcáinak.

Emma Julian lépteinek ismerős hangját hallgatta a lépcső felől. Olyan volt, mint egy fülének kedves zene, amit annyiszor vett már elő újra meg újra, hogy szinte nem is érződött többé zenének.

Ellenállt a kísértésnek, hogy még egyszer leszóljon – Dru szobájában volt, aki csak az imént aludt el halálosan kimerülten, még mindig abban a ruhában, amit a Tanácsteremben viselt. Nem sokkal később

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Julian lépései már a folyosóról hallatszottak, aztán kinyílt, majd becsukódott egy ajtó.

Gondosan ügyelve rá, nehogy felébressze Drut, kisurrant a szobából. Tudta, hol találja Juliant, még csak gondolkodnia sem kellett. Nem messze a folyosón nyílt Ty kölcsönbe kapott szobája.

Odabent halvány fény derengett. Diana egy fotelban ült Ty ágyának fejénél, vonásait feszesre húzta a gyász és a kimerültség. Kit a falnak dőlve aludt, kezét az ölében fonta össze.

Julian megállt Ty ágyánál, és lenézett a fiúra. Az öccse nyugodtan aludt a gyógynövények hatása alatt, sötét haja élesen ütött el a világos párnától. Még álmában is az ágy bal oldalára húzódott, mintha csak helyet akarna hagyni Livvynek.

– Piros az arca – állapította meg éppen Julian. – Mintha lázas lenne.

– Nem az – felelte határozottan Diana. – Szüksége van erre, Jules. Az álom gyógyít.

Emma leolvasta a leplezetlen kétséget a fiú arcáról. Tudta, mi jár a fejében: *Engem sem gyógyított meg az alvás, amikor anyám meg apám meghalt, és most sem fog használni. A seb örökre megmarad.*

Diana Emma felé fordult.

– Dru? – kérdezte.

Erre Julian is felkapta a fejét, és a tekintete találkozott Emmáéval. A lány úgy érzékelte a szeméből sütő fájdalmat, mintha valaki iszonyatos erővel ráütött volna a mellkasára. Egyszerre a légzés is nehezére esett.

– Alszik – felelte szinte suttogva. – Beletelt egy kis időbe, de végül kidőlt.

– A Néma Városban voltam – mondta Julian. – Odavittük Livvyt. Segítettem nekik felravatalozni a holttestét.

Diana a fiú karjára fektette a kezét.

– Julian – szólt halkan. – Muszáj megmosakodnod, és pihenned is kellene.

– Itt kell maradnom – rázta a fejét Julian. – Ha nem vagyok itt, amikor Ty felébred…

– Nem fog felébredni – vágott a szavába Diana. – A néma testvérek nagyon precízen adagolják a szereiket.

– Ha felébred, és meglát téged Livvy vérével borítva, semmivel sem lesz jobb a helyzet – közölte Emma.